

— А ты си порасълъ и на едрялъ, рѣче Петръ най-младому брату.—Що има ново?

— Всичко е по старому.

— Пѣма ли никаквы измѣненія, поправки?

— У дома е было всичко по старый редъ, у нашиж-тжъ странжъ все по старому, само що заповѣдахъ, да се исплати данъка напрѣдъ за двѣ години.

— Напрѣдъ? попыта Ясень.

— Па обѣщавать, че тогасъ ще бѣде по-легко, съ по-малко данъкъ.

— И свѣтъ-тъ вѣрва ли това?

— Вѣрва.

Ясень въздѣхнѣ. Иваница си продължи разговора, като ся обърнѣ камъ Петра.

— Тукъ ся говореше, какво царь-тъ ще ти постави за българскы екзархъ, та всички бѣхъ ся возрадвали безкрайно.

Петръ ся засмѣ. Ясень рѣче:

— Не е така лудъ царь-тъ, както ся види на нѣкои си; той е готовъ да направи всяко добро, ала само така, да укрѣпи своѣж-тжъ власть и да напълни кесѣж-тжъ си. Ала Петровый екзархатъ бы отщетилъ и еднѣж-тжъ и другѣж-тжъ, защо-то Петръ е добръ Българинъ.

— И азъ не вѣрвахъ, ала хора-та вѣрвахъ, рѣче Иваница; а сега за друго нищо не говорятъ, освѣнитъ за св. Димитрія. На истинѣ чудно е да побѣгне светець-тъ изъ Цариградъ.

— Твърдѣ чудно нѣщо, рѣче Ясень, съ потвърждение. Па що говори свѣтъ-тъ?

— Всичко, па и туй, че ужъ чудотворецъ-тъ ще дойде въ Българиѣ. Приказвать, че ся явилъ на-сьнѣ нѣкому бо-